2. februar – JEZUSOVO DAROVANJE – SVEČNICA

Prvotno ime današnjega praznika je bilo ‘Marijino očiščevanje’. Po Mojzesovi postavi je morala vsaka mati, ki je rodila sina, štirideseti dan po porodu priti v tempelj, tam darovati in se tako ‘očistiti’. Temu predpisu se je podredila tudi Marija, Jezusova mati. Ona je Jezusa spočela in rodila deviško, zato je obred očiščevanja ne bi obvezoval. Vendar se mu je podvrgla. Kakor v vsem, se je tudi tukaj pokazala za Gospodovo deklo in izpolnila je božjo postavo.

Evangelist Luka v poročilu o njenem obisku v jeruzalemskem templju omenja srečanje s starčkom Simeonom. Ta je v videnju spoznal, kdo je Dete, ki ga pestuje ta mlada žena. Pristopil je, ga vzel v naročje in spregovoril sloviti preroški spev: »Zdaj odpuščaš svojega služabnika, o Gospodar, po svoji besedi v miru, kajti moje oči so videle rešitev, ki si jo pripravil pred očmi vseh narodov; luč v razsvetljenje poganov in v slavo Izraela, svojega ljudstva.«

Spomin na ta dogodek je prva Cerkev v Jeruzalemu obhajala že ob koncu 4. stoletja. Praznovanje je bilo zelo slovesno: obsegalo je procesijo, pridigo in mašo, sprva pa še ni imelo posebnega imena. Ko se je praznovanje širilo, je dobilo ime ‘srečanje’ po srečanju s starčkom Simeonom in Ano v jeruzalemskem templju. V ljudskem praznovanju je stopilo v ospredje proslavljanje Kristusa, ki ga je Simeon v svojem hvalospevu imenoval “luč v razsvetljenje poganov”. Na te besede starčka Simeona se naslanja starodavni bogoslužni običaj blagoslavljanja sveč, ki se razvije v procesijo s svečami. O tem obredu poroča že znamenita romarica Egerija v svojem znanem spisu s konca 4. stoletja, ki se nanaša na Jeruzalem. Za Rim imamo poročilo o tem obredu in o procesiji iz ene cerkve v drugo iz časa papeža Sergija I., ki je vodil Cerkev v letih od 687 do 701. Pomen tega obreda je jedrnato izražen v tretji prošnji blagoslova sveč: »Gospod Jezus Kristus, prava luč, ki razsvetljuješ vsakega človeka, ki pride na ta svet kakor te luči, z vidnim ognjem prižgane, preganjajo nočne temine, tako naj bodo tudi naša srca razsvetljena z nevidnim ognjem, to je, z lučjo Sv. Duha, in brez sleherne grešne slepote, da bomo mogli gledati z očiščenim duhovnim očesom, kar ti je všeč in našemu zveličanju v korist, ter da bomo tako po temnih nevarnostih tega sveta zaslužili priti k neminljivi svetlobi.«

Po tem obredu blagoslavljanja sveč nam “je praznik znan kot svečnica, praznik sveč, praznik luči. Hrepenenje po svetlobi je med prvobitnimi značilnostmi človeške narave,” piše slovenski etnograf dr. Niko Kuret. Cerkev, ki je uvedla na ta dan blagoslov sveč in obhod z gorečimi svečami, je upoštevala človeško naravo in starodavno izročilo; šego je povzdignila v svet nadnarave, v cerkven obred: v njem je ‘luč’ prispodoba Mesija, ki “razsvetljuje človeštvo”, mu razodeva smisel sveta in življenja.

Na svečnico se spominjamo tudi dveh osebnosti, ki ju omenja evangelist Luka v svojem poročilu o Jezusovem darovanju v templju: starčka Simeona in pobožne prerokinje Ane. Ta dva sta, na neki način, predstavnika starih ljudi, ki so v molitvi vedno blizu Bogu in kličejo na ta naš svet božji blagoslov. Ostareli ljudje se pogosto čutijo nekoristne, toda s svojo molitvijo opravljajo nadvse dragoceno službo in veliko delo.